

Konstrukce ve filosofii

Filosofování se z principiálních důvodů nikdy nemůže obejít bez pojmových konstrukcí a tím také bez vysokých „abstrakcí“ (a výstavby vždy nových logických soustavností – nikoli přímo soustav, neboť cílem není filosofický „systém“!). Proto je paušální kritika a odmítání konstrukcí jednak chybou a předsudkem lidí, kteří o skutečné filosofii nemají mnoho ponětí, jednak dogmatizujícím zafixováním určitých myšlenkových postupů, které se brání jakékoli kritické reflexi vlastních pozic a předpokladů. Největší potíží se ono zafixování, protože má velký vliv i na předsudky těch, kdo se od konstrukcí odvracejí paušálně. Filosoficky perspektivní je pouze akceptace nezbytnosti konstruovat „intencionální koreláty“ (máme-li užít staršího termínu), ale kritický odstup od zjednodušující redukce, která tyto „koreláty“ omezuje na „intencionální objekty“ (resp. „předmety“) v tradičním chápání, kdy jsou tyto „objekty“ osamostatňovány (izolovány) a zejména zbavovány jak své vlastní „prostorovosti“, tak své vlastní „časovosti“, a právě v důsledku toho svých skutečných souvislostí se skutečnostmi svého okolí (tedy se skutečným světem), a to principiálně a teoreticky (nikoli tedy pouze v nějakých aplikačních kontextech).

(Písek, 071127-2.)